

Sborové OZVĚŇENY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • červenec 2012 • Ročník XII

Noc pokročila, den se přiblížil

Když je člověk mladý a zdravý, zdá se mu život lehký jako peříčko. Rána se dostávají po proflámaných nocích nepříjemně brzo. Rozednění je vnímáno jako něco rušivého. Tak rádi bychom se ještě povalovali... S postupujícím věkem se to mění. Přibývá noci, které se zdají být nekonečně dlouhé. Spánek se nedostává a místo něj nás navštěvuje bolest a černé myšlenky. Každý, kdo je alespoň trochu v letech, už tuto zkušenost učinil. Apoštolova zvěst je určena mladým a zdravým i starým a všelijak pochroumaným. Těm, kterým se zdá být noc příliš krátká i těm, kterým se zdá být nekonečně dlouhá: Noc pokročila, den se přiblížil. Nastala hodina probuzení. Ti, kteří jsou uneseni sami sebou, jsou z toho nevrli. Ti, kteří pocítují svou křehkost, to sdělení vnímají jako rajsou hudbu. Pro ně to znamená, že jejich utrpení skončí. Nebude trvat věčně. Už jen maličko a zazní budiček k věčnému životu, který nás učiní podílníky Kristova vzkříšení. Cílem, k němuž spějeme, není smrt, nýbrž spása. A ten cíl je nám každý den blíž.

Nyní je nám spása blíže, nežli byla tenkrát, když jsme uvěřili. Boží čas není jako ruské kolo, které je sice pořád v pohybu, ale přesto člověka nikam nedopraví. Kdo byl pokřtěn, ten jako by nasedl do vlaku, který ho veze do jasně označené cílové stanice. Někdy jede pomaleji, než bychom si přáli, jindy zase rychleji, než je nám příjemné. Jsou situace, kdy se nám chce z toho vlaku vyskočit, kdy nám jde drncání kolejnic na nervy a stále nová, neznámá krajina za okénkem nás zneklidňuje. Ale kdo v tom vlaku, do něhož za Kristem nastoupil vydrží, ten s ním dojede do stanice „den“. Apoštol nám to sděluje proto, abychom v tom úzkém sepětí s Kristem vytrvali. Abychom měli v ži-

votě vyšší ambice, než se jen bezcílně točit se nahoru dolů. Abychom se za svůj život nemuseli stydět, když na něj dopadne sluneční světlo. Noc pokročila, den se přiblížil. Pro všechny, kteří jsou zajedno s Kristem, je to radostné odhalení. Ačkoli teď s Kristem pijí „žluč s octem“, smějí se těšit na dobré víno. Na to nejlepší! Na to z Boží vinice. Kdo ho pije, ten nebude nikdy žíznit a radost od něj neodstoupí.

Boží čas ukrajuje s neúprosnou svrchovaností z vlády temnoty. Světlo se rozsvěcuje na každé kazatelně, z níž se káže evangelium. Šíří se každým pokřtěným. Rozlévá se v každém shromáždění, ve kterém se čte a vykládá Písmo. O tato znamení se můžeme opřít, když pochybujeme! Z nich můžeme čerpat sílu, když je obzor stále ještě tmavý. Světlo vycházející z Kristova evangelia není zbytkem něčeho dávného, přežitého a zanikajícího. Toto světlo je „blyskáním na časy“. Bylo zažehnuto v minulosti, ale září k nám z budoucnosti. Zvěst o tom, že ačkoli je noc, přibližuje se k nám den, máme slyšet proto, abychom nemalomyslně. Abychom měli jistotu, že jdeme vstříc jasu. Nedejme si vsugerovat, že je to obráceně. Že den je, dokud jsme mladí, silní, zdraví a krásní a s postupujícím věkem a chátráním našeho těla světla ubývá, až nás nakonec definitivně pohltí tma. Taková je běžná lidská představa. Může z ní vyrůst jen jedině: Názor, že je třeba tento kratičký záblesk světla prožít až na doraz. Urvat, co se dá dřív, než nastane noc a dostaví se dny, v nichž člověk nemá zalíbení.

Apoštol říká: „Tak to není! Na konci nebude tma, nýbrž světlo. Na konci nebude samota, nýbrž přebývání v vítězem nad smrtí. Na konci nebude hrobové

ticho, nýbrž jásavý chvalozpěv, který bude znít vykoupeným vesmírem. Nedokážeme sice přesně sumarizovat, co zбудe pro „Den“ a co zůstane ve tmě; co si s sebou „vezmeme do nebe“ a co jako přítěž ponecháme noci. Určitě se však v našem zítřku objeví to, čeho jsme se zřekli, protože bychom se toho museli zmocnit neetickým způsobem. Z této jistoty vyrůstá naše motivace odložit skutky tmy: hýření

a opilství, nemravnost a bezuzdnosti, svár a závist. Tyto projevy nesnášejí denní světlo. Lidé, kteří jimi chtějí překřičet běsy a zahnat od sebe smrt, se vždycky snažili a snaží, aby na ně nebylo vidět.

Orgie k počtě boha Bakcha se konaly v noci. Lidé při nich výskáním zaháněli ticho, nekritickou identifikací s davem samoty a odhozením všech zábran se snažili přemoci omezení, které životu dává smrt. Všechny tyto pokusy však troskotají. Noc probdělá ve víru vášni nikdy nezrodí jasnější jitra.

Taková noc člověka pouze oklame jako všechno falešné náboženství. Pohanství nemá co činit jen s počtem uctívaných bohů. Pohanství je snahou urvat si život. Vyzdorovat si ho cestou stále intenzivnějších prožitků, stále vyšších nároků kladených na své okolí. Pohan nepokládá svůj život za dar přijatý z Boží milosti, který vede k pokoře a vděčnosti. Pro pohana je život neustálým vršením zážitků. Takové počínání může mít i velice sofistickovanou a navenek kultivovanou podobu - třeba i s křesťanským náterem. Když se lak sloupne, vždycky však pod ním nalezneme jen zbytně sobectví. I ty navenek nejušlechtlejší požadavky, za nimiž se skrývá toto jádro, jsou skutky tmy. Tyto skutky nepřežijí do jitra. Den je usvědčí z podvodu a ty, kteří na ně

vsadili, ze snahy podvést Boha. Budme proto strážliví! Věčnost se nerodí na flámu. Ale ani v pletichách, jimiž kolem sebe vytváříme falešný svět. Někdy s takovým nasazením, že sami sobě věříme. Věčnost lze přijmout pouze jako dar Boží lásky. Jako ranní rozbřesk, který je výrazem Boží milosti.

Jediné, o čem stoprocentně víme, že z noci do dne projde, je láska. O ní můžeme už teď říci, že si ji s sebou člověk vezme do nebe. Hýření a opilství, nemravnost a bezuzdnosti, svár a závist zůstanou pohřbeny v noci. V tom, co končí, co v sobě nemá kvalitu, která by na světle obstála. Všechno, před čím Pavel v přečteném oddíle varuje, patří noci. Kdo vyhlíží den, ten se má těchto způsobů zříci. Proti noci nelze bojovat jejími zbraněmi. Kdo chce jít naproti dni, ten se musí obléci ve zbroj světla. Jen tou lze noc porazit. Obléci Krista! Jeho pokoru, jeho tichost, jeho opravdovost. Kdo vzdoruje noci, musí mít zdravý odstup od sebe sama. Apoštol píše, že nemáme vyhovovat svým sklonům. Pokud tak činíme, tak se totiž jen zřídka kdy udržíme na uzdě. A ze sklonů, o nichž se domníváme, že je máme pod kontrolou, se stanou nezvladatelné vášně. Obléci Krista znamená přijmout za svůj způsob, jímž bojoval proti nástrahám noci Ježíš: Způsob služebníka! Kdo takto obléká Krista, ten se stává účastníkem Božího vítězného tažení. A na konci ho čeká to nejlepší víno.

Emanuel Vejnar, farář v Lysé n. L.

Pane Ježíši Kriste, ty jsi nám přinesl svou obětí světlo. Už netápeme a nepropadáme nejistotě. Díky tobě vidíme realitu zcela jasně, pravdivě a nadějně. Tento pohled nám odkrývá věci skryté a dovoluje dohlédnout až k tomu, co teprve čekáme. Z tvé milosti to není voda, ale tvé výborné víno.

Amen

KRÁTCE

Naši jubilanti

Krásných 55 let života oslavil se sborem hospodář Milan Jancyk.

Děkujeme mu za službu, kterou svědomitě vykonává a do dalších let přejeme pevné zdraví, štěstí, vždy dobrou náladu a Boží požehnání.

Zároveň s Milanem Jancykem oslavil se sborem své 63. narozeniny bratr farář Jan Opočenský.

Gratulantů se sešlo mnoho, nechyběla mezi nimi ani nejmladší - teprve tříměsíční Zuzanka Pešková.

Rozloučili jsme se

V minulých týdnech se náš sbor postupně rozloučil se třemi členy. Nejprve s bratrem Josefem Blechou, poté se sestrami Libuší Petrákovou a také sestrou Baranovou.

S přáteli z Muldy a Hel

Přímělné modlitby za českou stranu přečetli sourozenci Gaudynovi - Radovan, Adriana a Alžběta.

Neděli 17. června jsme strávili společně se sestrami a bratřími z Muldy a Helbigsdorfu v Duchcově. Bylo to přání našich hostů, kterému jsme rádi vyhověli. Setkání začalo společnou česko-německou bohoslužbou

v kostele Čs. církve husitské u rybníku Barbora. Péčí duchcovského sboru následovalo malé občerstvení na faře. Kdo chtěl, vystoupal na věž kostela, z níž je překrásný výhled po okolí. Po krátkém odpočinku jsme

se vydali na společný oběd do motorestu. Návštěvu Duchcova jsme ukončili malou procházkou v historické části města a nakonec si pochutnali v nově otevřené cukrárně.

(Text a foto: redakce SO)

Křest a požehnání pro Markétu a Viktorii

Letos na jaře jsme ve sboru byli svědky dvou křtů. První byla vnučka sestry Procházkové Markéta (na snímku s rodiči a babičkou), druhou potom Viktorie. (Foto: Procházkovi)

1.6. 2012 NOC KOSTELŮ
NOC
WWW.NOCKOSTELU.CZ

bigsdorfu v Duchcově

Modlitebna duchcovského sboru ČCE se nachází na faře poblíž kostela.

Společnou česko-německou bohoslužbu zahájili farář Daniel Wüst z Muldy, kurátorka našeho sboru Věra Grögerová a bratr farář Jan Opočenský.

Kostel Československé církve husitské v Duchcově u rybníku Barbora. (Foto: redakce SO)

KRÁTCE

Nejstarší člen sboru

V červnu se úctyhodných 93. narozenin dožil bratr Jaroslav Jancyk. Přestože zdravíč-

ko někdy zazlobí, nejstarší člen našeho sboru nechybí na bohoslužbách, při posezení u kávy a čaje v presbyterně, ale ani

na některých dalších sborových setkáních. Do dalších let přejeme oslavenci hodně zdraví, Kristovy lásky a Boží blízkost.

(Foto: Bára Jancyková)

Pietní akt

Jako každoročně, i letos vzpomněla 27. června delegace Českosobratrského evangelického sboru v Teplicích výročí popravy sestry doktorky Milady Horákové. K jejímu pomníčku před úřadem práce položila květiny s. kurátorka Věra Grögerová.

Návštěva z Ústí nad Labem

Dvacátého května k nám do modlitebny zavítali mládežníci z YMCY v Ústí nad Labem, mezi které patří také člen našeho sboru Láďa Král. Uspořádali tu koncert TenSingu. Do další činnosti jim přejeme hodně úspěchů a těšíme se na další setkávání. (Foto: redakce SO)

Letos se náš sbor podruhé v historii zapojil do Noci kostelů, která se uskutečnila 1. června. Začali jsme o hodinu dřív před oficiálním začátkem, chtěli jsme udělat radost především dětem, protože měly zároveň svátek. Čáru přes rozpočet nám ale udělalo počasí. Lilo a lilo. A tak se děti musely zabavit uvnitř kostela. Malovaly a skládaly kostky. Po osmnácté hodině začali přicházet první hosté, kterých se do 22.30 hodin vystřídal na 150. Program jsme letos měli bohatý a pestrý. Vystoupil u nás Krušnohorský pěvecký sbor, z kruchty potom zněla flétna a varhany. O tento komponovaný pořad, při kterém jsme si společně zazpívali, se postarali manželé Valtovi. A po deváté hodině večerní program ukončilo Duo Cansone. Součástí Noci kostelů bylo přepisování Janova evangelia, výstava fotografií ze života sboru, nové číslo Sborových ozvěn a také expozice obrázků dětí s církevní tematikou. Celkově hodnotí staršovstvo sboru Noc kostelů jako velmi zdařilou. (Foto: redakce SO)

Pravidelná shromáždění o prázdninách a letních dovolených:

- neděle – 9.30 hodin – bohoslužba po ní neformální posezení v presbyterně u kávy a čaje
- ostatní setkávání mládeže, žen, mužů a maminek s dětmi po vzájemné domluvě

Příjemné prožití letních měsíců přeje staršovstvo sboru ČCE v Teplicích

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích, tel. 417 539 169
mobil br. farář Mgr. Jan Opočenský 604 339 518
č. ú. 2100220448/2010

Čeští bratři v berlínském Rixdorfu

Ve dnech 15. až 17. června se naše sestra Jaroslava Horáková zúčastnila zájezdu Ochranského sboru v Berlíně. Ve svých dvaosmdesáti letech byla nejstarší účastnicí zájezdu, o své zážitky z náročného programu se v presbyterně, při neformálním posezení u kávy a čaje, podělila se členy sboru.

Uprostřed berlínské čtvrti Neukölln, nejhustěji obydlené čtvrti města, sotva pár minut chůze od rušné části metropole, se dodnes nachází „česká vesnice“, bývalý Böhmische

Rixdorf. Místo osídlené v 18. století českými náboženskými exulanty. Ostrůvek klidu doplňuje světybná Komenského zahrada. Nechybí ani Herrnhuter Weg, ulice nazvaná po hornolůžickém Herrnhutu, ve kterém byla v 18. století obnovena činnost Jednoty bratrské. K té se hlásila většina místních obyvatel. Většina přistěhovalců v Rixdorfu byla ostatně sousedy v Čechách, pocházela z Čermné u Ústí nad Orlicí. Poměrně uzavřená komunita si dlouho uchovala znalost češtiny. Dnešní sedmá a osmá generace

zde usazených Čechů už nežije na vesnici, ale dávno se stala součástí multikulturního velkoměsta. Polovesnický český Rixdorf svírají ze všech stran pětipodlažní domy.

Z dějin osídlení: Český Rixdorf nebyla první osada založená českými náboženskými uprchlíky. Již roku 1722 vznikla na panství Mikuláše Ludvíka Zinzendorfa osada Ochránov 1 a o něco později v postupimském Babelsbergu osada Nowa Wes. Usedlíci se chápali jako potomci roku 1457 v Čechách založené Jednoty bratrské.

Během krátké doby zde vznikly tři evangelické církve a společenství, existující dodnes. Jsou to evangelická reformovaná církev, evangelická česko-luteránská církev a obnovená česko-moravská Jednota bratrská. Vystěhovalci používali dlouhou dobu svůj mateřský jazyk, češtinu. Jak farní zápisy, tak i náhrobní kameny na českém hřbitově tomu nasvědčují. Česká jména měly i některé uličky, nejdéle se udržela Malá ulička až do roku 1909, kdy byla přejmenována na Kirchstrasse.

Co říká encyklopedie

Rixdorf, bývalá vesnice v Německu u Berlína (dnešní berlínská čtvrť Neukölln). Od roku 1737 se zde usazovali čeští nekatoličtí emigranti. Vedle původní německé vsi vznikla i česká část; 1874 spojeny v jednu obec. V roce 1912 byl Rixdorf přejmenován na Neukölln, od 1920 městský obvod Berlína. Zbytky českého etnika zde doloženy ještě počátkem 20. století.

Ottův slovník naučný

Rixdorf, Riksdorf, od r. 1899 městský okres jz. u Berlína, v prus. vlád. obv. postupimském na okružní dráze berlínské, má 90.422 obyv. větš. evang. (1900), obv. soud, továrny na voskované plátno, linoleum, zboží kaučukové, vlněné, fermeže, laky, tkalcovství, truhlářství, 3 pivovary a zahradnictví. Rixdorf skládal se do r. 1874 z Rixdorfu Českého a Německého. Tento náležel řádu Johannitskému. Rixdorf Český jest býv. osada českých vystěhovalců (v Braniborsku), založená r. 1737. Většinou přidali se k Ochranské Jednotě bratrské a majíce

Betlémský kostel v Rixdorfu.

zde a v Berlíně dohromady přes 600 osob, utvořili vlastní církve. Jiné rodiny české v Rixdorfu držely se buď lutheránských nebo reformovaných Čechů v Berlíně a chodily tam

obvykle na služby Boží v kostele »Betlémském«, jinak »Českém«. Do r. 1798 děly se farní zápisy církve bratrské v Rixdorfu česky, odtud již německy. Tehdy měla ke 200, r. 1800 160, r. 1872 přes 100 osob českých. Ubývalo jich, když se k nim vkupovali nebo přišli Němci, a hlavně proto, že neměli české školy a českých kázání. Starší lidé mluvili česky, ale mladí již německy. Na konci XIX. stol. vzrostl Rixdorf tak, že stal se velikým městem a r. 1900 měl již 90.422 obyv.; Čechů jen 75 osob: 62 muž. a 13 žen., z nich do 14 let pouze 4 chlapce, děvče žádné. Král. tajný archiv státní v Berlíně, farní v Rixdorfu (»Osvěta«, 1876). FAS.